Dan Marius Sabău

Novicele

1

Naveta se deplasă lin pe deasupra platformei de aterizare pentru a se lipi de suprafața netedă a stației orbitale din jurul Terrei cu o uşurință neobişnuită, ceea ce îi aduse aminte lui Radu de ultima sa călătorie cu o asemenea navetă de transport. O amintire foarte recentă şi chiar mai neplăcută: aterizase pe stație în urmă cu numai câteva ore în urmă iar zguduiturile neaşteptate la coliziunea cu atmosfera planetei i-au aruncat pe cei din interior în toate părțile. Doar centurile de siguranță i-au mai reținut pe locurile lor, dar asta nu a împiedicat în vreun fel ca stomacurile lor să se revolte în mod repetat aruncându-şi conținutul spre exterior la fiecare ricoşeu sau trecere zbuciumată prin partea superioară a păturii de gaze.

Încă afectat de amintirile pe care se dovedi incapabil să le alunge cu una cu două, tânărul îşi smulse cu greutate privirea de la geamul gros din plastic transparent ce ținea loc de perete şi şi-o întoarse spre interior. Şi spre mulțimea de oameni ce aşteptau, ca şi el de altfel, interviul. Erau câteva sute. Toți terminaseră câte o facultate într-un domeniu sau altul de activitate iar acum avea să le fie stabilit cursul vieții prin trimiterea fiecăruia dintre ei în acele locuri în care era cel mai mult nevoie de oameni noi.

- Vor face carieră, gândi Radu privind un grup de tineri de ambele sexe ceva mai retraşi decât restul – terminaseră cu toții dreptul, lucru care era vizibil de la 100 de unități stelare. Toți şi fiecare dintre ei. Iar ei, doctorii, îşi spuse când privirea în căzu pe un alt grup de tineri, de data aceasta cu toții înalți, supli şi blonzi, vor fi adulați de oamenii de pe planete întregi atunci când succesele lor în cercetare şi dezvoltare a nanoroboticii sau a geneticii vor crea noi rase de oameni, subumani sau de hibrizi... Totul în folosul întregii comunități stelare.

Toate grupurile de facultăți importante îşi aveau reprezentanții ultimei promoții aici, la centru de slujbe oferite de Federația Planetelor Unite sau de intermediarii lor, uşor de reperat şi de recunoscut. Între ei, solitari, cei a căror familii nu au avut suficienți bani pentru a-i trimite la facultățile sau profilele recunoscute de întreaga comunitate de oameni răspândită printre stele, îşi

pierdeau timpul fie plimbându-se fără țintă printre grupuri, fie căutând să cunoască cât mai multă lume. De preferabil cei din aceeaşi categorie – cei buni îi ignorau sau chiar glumeau pe seama lor, restul erau de obicei prea solitari pentru a închega o discuție oarecare. Orice fel de discuție.

Radu însă se mulțumise să stea deoparte, rezemat de peretele transparent ce despărțea încăperea de vidul rece al spațiului interstelar, şi să studieze reacțiile celorlalți. Aşteptând să se întâmple ceva, orice.

O mişcare energică se produse într-un colț, în cele din urmă. Cineva dorea să intre în încăpere dar se lovise de primul rând de oameni creând îmbulzeală. Îmbulzeala chiar a ajuns să se mărească atunci când cei deja înăuntru şi-au dat seama de identitatea intrusului: era mesagerul IA-ului stației, cel ce avea să îi anunțe cum şi mai ales unde aveau să reuşească mai departe în viață. Foarte uman, nu părea să aibă de-a face cu vreo Inteligență Artificială mai mult decât cea mai mare parte a candidaților pentru un viitor mai mult sau mai puțin strălucit. Adică cu nimic dincolo de nivelul simplului utilizator.

- O fi vreun model nou de cyborg, gândi Radu, din aceia cărora nu se văd componentele mecanice la exterior.

Dar se dovedi ca nu avea importanță natura mesagerului căci acesta reuşi să se impună şi să impună ordinea printre cei din jur, în scurt timp începu să îi cheme unul câte unul şi să le înmâneze câte o foaie din plastic inteligent din teancul pe care-l avea în geantă, fiecare foaie conținând destinația şi noua poziție socială. Strigătele de bucurie, îmbrățişări între prieteni mai noi sau mai vechi, între prieteni de ocazie sau chiar între străini – evident însă, ele veneau numai din partea celor care îşi ştiau viitorul asigurat înainte de a ajunge aici. Restul se întristară în tăcere, mulțumindu-se cu rămăşițele mediei.

Lui Radu îi veni rândul pe la jumătatea listei de aşteptare, în cele din urmă reuşi să se strecoare printre corpurile masive ale unui grup de fizicieni pentru a ajunge în fața celui ce împărțea informațiile, se redresă în ultimul moment după ce cineva îi puse piedică.

- Tehnician în Industria Alimentară, citi el de pe foaia de plastic în timp ce se îndrepta spre ieşire, ca toți ce ce-şi primiseră mesajul. Sistemul Urdea. Trebuie să mă prezint acolo în două zile.

Nu mai auzise niciodată de acel sistem, şi probabil nimeni din jurul lui. Probabil era unul dintre sistemele solare obscure pe undeva pe la marginea sferei

de influență a speciei umane care erau exploatate doar pentru resursele lor. Una sau două lumi agricole şi câteva mine de minereuri – viitoarele gropi de gunoi ale galaxiei.

Sala se golea în urma lui, treptat, dar era ceva ce nu mai aparținea de el. Nu-l mai interesa. Suferise un eşec, dar era un eşec la care se aşteptase dintotdeauna – deşi o persoana mică şi îndesată, era însă mult prea ambițios pentru familia de nivel mediu, standardul fiziologic şi social, din care provenea.

Nu privi înapoi atunci când un nou val de chiote se auzi dinspre sala pe care tocmai o părăsise – pesemne că erau fizicienii – dar îşi promise lui înşişi că, oricât de amar ar fi traiul în groapa de gunoi în care era trimis, va reuşi să răzbată în viață prin propriile sale puteri şi că, într-o zi, va reuşi să le dovedească tuturor că este mult superior tuturor celor din sala de aşteptate. Superior însăşi Sistemului Social al oamenilor.

2

Radu lua zguduiturile navetei ca pe un afront personal, chiar dacă le fuseseră explicat de nenumărate ori de către IA-ul acesteia că oricât de dezvoltată era tehnologia curentă tot nu se puteau pune cu o furtună de magnitudinea 4 de pe a treia planetă a sistemului Urdea.

- Magnitudine 4? murmură el printre dinții bine încleştați. Da' pe ce scală, Richter cumva?

Tânăra din dreptul lui dar dincolo de culoarul de acces ce străbătea naveta dintr-o parte în alta îl privi un pic cam palidă din cauza puterii pe care o dovedea furtuna, expresia pe care Radu o însoți cuvintelor reuşi să îi smulgă un zâmbet. El observă asta şi surâse scurt apoi îşi întoarse privirea într-un alt punct, undeva în față în sus, spre tavan. A încercat să şi-o păstreze acolo, cât mai departe de femeia frumoasă de pe rândul alăturat de scaune a navetei de transport.

- Nu-ți place să călătoreşti cu navetele, nu-i aşa? îl abordă ea, totuşi, la coborâre.

- Nu, murmură el. Chiar deloc, mai ales cu o vreme ca asta.

- Ce să-i faci? După câteva zeci de ani de săpături intensive şi milioane de kilotone de materiale împrăştiate prin atmosferă nu te poți aştepta ca furtunile de aici să fie simple pale de vânt un pic mai puternice.

- Chiar atât de rău este?

- Rău? Păi planeta este ca un şvaiţer, străbătută de tuneluri cam prin toate părţile. Dacă ne-am fi prăbuşit la sosire probabil că am fi străbătut câţiva kilometri buni sub suprafaţa planetei până să ajungem pe teren solid.

Înaltă, subţirică şi blondă, tânăra ieşea în evidenţă în mijlocul grupului care tocmai coborâse la suprafaţa planetei cu ultima cursă. Nu erau mulţi, vreo 30, iar acum erau adunaţi în apropierea navetei aşteptându-şi bagajele.

- Cu ce ocazie pe această gaură a iadului uman? întrebă ea în continuare, fără să observe sau să ia în considerare starea de spirit a interlocutorului ei.

Radu nu era deloc doritor în a porni o conversaţie în acele momente, amintirea neplăcută a călătoriei reprezentând un motiv important. Originea evidentă a tinerei, cea a categoriei sociale înstărite – acea categorie pe care o dispreţuia dar la care dorea chiar de aceea să aibă acces prin propriile puteri –, era un altul. Probabil este doar o altă răsfăţată cu viitorul asigurat, gândi el. Ca toţi ceilalţi.

- Am fost repartizat aici, mormăi el cu toate acestea nevrând să fie nepoliticos.

- Ce domeniu de activitate?

- Industria alimentară, mormăi el chiar mai încurcat ca înainte – îi părea evident că tânăra avea darul să îl pună în încurcătură.

Oricum o făcuse de la bun început, din navetă. Iar dacă nu o făcea intenţionat cu atât mai rău.

- Pe planeta asta? se miră ea. Trebuie să fii un bucătar foarte bun pentru a-i mulţumi pe sălbaticii ăştia!

Radu consideră că ultima remarcă trecuse cu mult peste ce putea el să înghită în acele momente:

- Ascultă, domnişoară, se întoarse el nervos spre ea foarte pregătit să o pună la punct, nu sunt bucătar, sunt tehnician în Industria Alimentară şi nu am fost trimis pe această planetă, ci în acest sistem solar.

- Nu am vrut să te insult, răspunse ea cu calm, meseria de bucătar nu mi se pare deloc rea. Am prieteni bucătari cu care mă înţeleg chiar foarte bine.

Zâmbi, acel gen de zâmbet care îi lumină faţa şi-l înmuie complet pe tânăr – starea de proastă dispoziţie dispărând ca ceaţa dusă de vânt.

- Sunt Radu, se prezentă el.

- Chrystina, dar prietenii îmi spun Chryss.

- Cu ce ocazie aici? îi întoarse el una dintre întrebări.

- Tot transfer după terminarea facultății, îi arătă ea că ştia exact poziția pe care se găsea. Dar sunt aici de ceva mai mult timp ca tine, de un an şi ceva. Am fost acasă câteva zile… şi de-abia acum m-am întors la lucru.

- Ce domeniu de activitate?

- Geologie şi planetologie.

- Şi ce face o tânără frumoasă ca tine într-un loc ca acesta? întrebă el pe bună dreptate uimit.

- Sunt una dintre persoanele trimise ca să închidă exploatarea minieră de pe această planetă. Va mai dura un pic, se scuză ea de parcă ar fi fost singura responsabilă de funcționarea în continuare a exploatării, de obicei durează cam 5-10 ani până sunt retrase toate resursele mobile şi umane implicate.

- Ce legătură are asta cu specializarea ta? se arătă el nedumerit, de data aceasta.

Cu bagajele în brațe acum, în zona rezervată aşteptării celor în tranzit, cei doi stăteau față în față ezitând parcă să se despartă.

- Păi trebuie să se asigure cineva că resursele planetei au fost complet epuizate, nu?

- Aha, se prefăcu el că înțelege.

- …dar este ceva despre care aş avea multe lucruri de spus. Pe ce planetă eşti repartizat?

- Sediul sucursalei este pe stația orbitală din jurul acestei planete dar şeful ei este aici jos, deci presupun că voi rămâne pe planetă până voi fi repartizat pe una din Lumile Agricole din sistem. Nu am idee cât timp va dura.

- Atunci înseamnă că vom mai avea prilejul să ne mai întâlnim…

- Foarte probabil, spuse el ezitând pentru o secundă, căzut pe gânduri.

- Când şi unde? îl întrebă ea atunci.

3

- Tu trebuie să fii Radu Cîmpeanu, îl întâmpină un tip înalt şi solid, tipul salahorului. Sunt Ed Ionescu, se prezentă el. Bine ai venit în această gaură de iad umană.

Dacă nu ar fi avut păr blond şi ochii complet albaştri turcoaz şi pupilele de un verde fosforescent Radu l-ar fi confundat oricând cu un muncitor oarecare de pe exploatarea minieră planetară pe care se aflau. Nu un subuman căci aceea erau cu toții cenuşii cu plete brunete şi structura craniului diferită de cea considerată normală, dar manipularea genetică era evidentă de fiecare dată când îl privea cineva în ochi – ceea ce se întâmpla destul de des pe o lume atât de întunecată ca aia.

- E a doua oară când aud exprimarea asta, remarcă el.

- Şi o vei mai auzi de multe ori, căci chiar aşa şi este: genul ăsta de planete este locul de întâlnire a tuturor rataților din galaxie. Şi a câtorva oameni cu adevărat valoroşi, adăugă el remarcând tresărirea nervoasă a tânărului, prea puțini în comparație cu numărul total al persoanelor înregistrate la ultimul recensământ.

Încăperea tremură din toate încheieturile atunci când un vehicul terestru de transport trecu prin apropierea lor aproape lovind micuța navetă personală în care se aflau. Imense, adevărate rezervoare ambulante de hidrogen lichid şi materie primă ce rezulta pe parcursul fiecărei curse, ele erau cu mult mai mari ca orice alt vehicul special construit pentru deplasarea pe suprafața şi în interiorul unei planete. Înaintau folosindu-se de fuziune şi ultrasunete şi afectau cam totul pe o rază de câteva sute de metri în orice direcție. Pe de altă parte directorul filialei părea să fie acel gen de persoană practică care nu se desparte prea mult de biroul său de lucru şi de aceea şi-l lua cu el la fiecare deplasare. Cu alte cuvinte lucra şi trăia în aceeaşi navetă personală capabilă de transport interplanetare sau chiar interstelar, dar era prea devreme pentru Radu să se pronunțe după o privire exterioară de numai câteva secunde. Oricum, părea rezistentă ceea ce însă nu îi alunga teama aproape fiziologică pe care zguduiturile i-o provocaseră.

- Nu sunt subuman, dar unul dintre bunicii mei este, spuse dintr-o dată cel din fața lui.

- N-am spus nimic, se scuză Radu repede şi cam buimac dar mutându-şi privirea de la ochii lui Ed chiar şi rapid.

- Ştiu, dar ai gândit-o. După atâția ani de lucru cu cei de aici am învățat să recunosc această reacție la cei care mă văd pentru prima oară… Prefer să tratez cu asta de la bun început şi în condițiile mele decât să o las nerezolvată.

Câteva detalii începeau să îi fie vizibile noului sosit, moştenire genetică din partea bunicului la care tocmai se făcuse referire. Dar era ceva ce ar fi scăpat unei priviri neatente a unui ochi neobişnuit cu lumina slabă şi un aer deseori plin de praf şi gaze chiar şi în tunelul aflat chiar sub suprafața planetei în mijlocul căruia se găseau.

- Nici nu ştiam că este posibilă o încrucişare între rase, spuse el.

- Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le ştii, tinere. Dar aici este cel mai bun loc ca să le înveți.

O nouă succesiune de tremurături se făcu simțită cu o asemenea putere încât îi aminti lui Radu de călătoria ce-l adusese aici şi îi întoarse stomacul pe dos. Un nou transportor pesemne, ceva mai aproape decât cel anterior. Ştia prea bine că nu avea cum să îl vadă, nu în funcțiune cel puțin – ar fi fost mort, sfârtecat de ultrasunete. Asta era şi scopul lor, de a face loc prin straturile diferite de materie sau pe deasupra lor, în funcție de caz. Mulțumi Universului că programul strict al transporturilor publice şi graba nu îi permiseseră să mănânce nimic în ultimele ore, altfel ar fi vomat.

- Am înțeles că nu îți plac transporturile spațiale, auzi vocea celui de lângă el.

- Nu transporturile spațiale, îl corectă el, ci zguduiturile la care am parte la fiecare desprindere şi aterizare pe planetă a navetelor de legătură. Se pare că aceeaşi senzație o am la trecerea transportoarelor..., observă el.

- O să îți treacă. Uite, ia asta – este o pastilă tocmai pentru aşa ceva.

Tânărul îşi ataşă dispozitivul pe partea stingă a gâtului, chiar lângă arteră, şi după numai câteva zeci de secunde senzația de rău începu să se disperseze pe măsură ce substanța se elibera treptat în sânge.

- Uite care-i chestia, îi spuse Ed aşezându-se comod în fotoliu şi făcându-i în final semn să se aşeze în fața lui, ți-am studiat dosarul. Ai avut rezultate foarte bune, iar cei din jurul tău spun că eşti de încredere dar cam ambițios.

Luat prin surprindere Radu tăcu mâlc. Cel mai mult l-a surprins însă modul direct şi la obiect în care l-a abordat celălalt, modul celui care nu are timp de pierdut pentru formalități.

- Trebuie să îți mărturisesc că te înțeleg pe deplin, altfel nu aş fi cerut să vii aici. Şi eu provin dintr-o familie de condiție socială medie, şi am ajuns aici prin propriile mele puteri. Tocmai de aceea te voi urmări de acum înainte în fiecare

acțiune pe care o faci, pe toată perioada noviciatului… căci să nu îți faci iluzii: ai terminat şef de promoție dar asta nu înseamnă nimic aici. Este cu totul altceva, o lume complet nouă pe care va trebui să o înveți de la bun început.

- Am înțeles asta, spuse Radu folosindu-se de pauza lui Ed, nici nu mă aşteptam la altceva. Care este perioada noviciatului?

- Până îți voi spune eu că s-a terminat. Semnează asta, adăugă Ed întinzându-i o hârtie de plastic inteligent. E doar o clauză de confidențialitate suplimentară față de cea pe care ai semnat-o atunci când ai acceptat postul.

Radu citi cu atenție textul apoi atinse hârtia de plastic inteligent în locul semnăturii pentru a o înregistra în baza de date cu informațiile personale.

- Ar mai fi un lucru de lămurit: cum îți imaginezi tu o Lume Agricolă?

- Nu văd care este legătura.

Ed nu spuse nimic cu voce tare, dar expresia sa îi striga în față: Aştept răspunsul tău.

- Simplu: o planetă plină cu culturi de plante de diferite tipuri şi laboratoare uriaşe în care se multiplică toate substanțele suplimentare de care noi, oamenii, avem nevoie, spuse arătând cu degetul spre plasticul inteligent din mâna lui Ed.

- Nu ai mai fost niciodată pe o Lume Agricolă, constată senin acesta. În mare ai perfectă dreptate: aşa este tipul standard de planetă pe care o folosim pentru exploatarea resurselor biologice de care avem nevoie. Adică întreg spectrul substanțelor nutritive, organice şi complementare. Aşa v-a învățat la şcoală, dar este ceva pe cale să se schimbe.

- Cum aşa? se arătă tânărul curios.

- Evoluție tehnologică. Un nou gen de Lume Agricolă este pe cale să apară.

Din această perspectivă prezența lui Radu aici nu i se mai părea chiar aşa de nepotrivită. Iar a doua clauză de confidențialitate îi indica cât se poate de clar că avea să fie împins chiar în mijlocul acestor cercetări – pregătirea sa de chimie şi genetică a organismelor vii nu-i permitea altă concluzie.

- Şi eu ce voi face mai departe? întrebă.

- Dacă eşti suficient de bun, într-o zi îmi vei lua locul la conducerea acestei filiale a Exploatării Resurselor Organice. Dar dacă eşti aşa cum cred eu că eşti, poate vei ajunge chiar mai sus.

A fost momentul în care Ed a fost întrerupt de țiuiturile consolei de comandă a navetei care înregistra nişte apeluri din exterior. S-au oprit însă repede, înainte de a ajunge la consolă pentru a răspunde. Atitudinea lui însă se schimbă radical, de parcă semnalele respective ar fi constituit un semnal prestabilit.

- Ceea ce trebuie însă să ştii în momentul de față este că am părăsit planeta a treia la puțin timp după ce ai ajuns aici, spuse el arătând cu un gest larg spațiul din jur.

Deosebit de surprins, Radu tresări puternic însă nu reuşi să acționeze mai departe sub influența acestei surprize pentru că o alta îi luă repede locul: ca la comandă pereții din jurul lor devenиră transparenți lăsând să se vadă spațiul interplanetar din jurul lor. De undeva din stânga sa sclipirea palidă a stelei sistemului eclipsa toate stelele. În fața lor, chiar în dreptul privirii sale, o planetă care nu semăna deloc cu cea pe care şi-o amintea vag tânărul de la aterizarea neplăcută de mai devreme, sau măcar cu ceea ce ar trebui fie: discul aproape complet întunecat de praful şi mizeriile unei exploatări miniere de durată.

- Nu este planeta pe orbita căreia ar trebui să fim, remarcă el în cele din urmă.

- Dacă te referi la cea de-a treia planetă atunci ai dreptate: este a doua planetă a sistemului, Lumea Agricolă la care ai fost repartizat. În ultimele minute am parcurs distanța dintre ele fără să îți dai seama şi am ajuns într-un spațiu restricționat majorității navelor interplanetare. Cele câteva nave de război din sistemul solar sunt programate să distrugă orice intrus, iar semnalele de mai devreme era trecerea de barieră şi intrarea în această zonă protejată.

- Dar cum...? De ce?... încercă Radu rămas fără cuvinte.

- O fi arătând ca un hârb, dar este una dintre cele mai bune navete scoase pe piață, se mândri Ed.

- Am o întrebare pentru tine: unde vrei să cultivi toate plantele şi substanțele de care omenirea are nevoie? spuse tânărul studiind cu atenție suprafața predominant albastră care ocupa cea mai mare parte a razei sale vizuale. Nu văd decât o mare imensă, care probabil ocupă cea mai mare parte a suprafeței planetare, câteva scame de nori şi câteva pete verzi, roşii şi maro pe care nu le pot identifica. Pe insulele astea? Sunt prea mici – nu vor da suficientă mâncare nici pentru un oraş mai măricel, darămite pentru un sistem solar.

După ce efectul surprizei inițiale se estompase Radu își revenise iar revolta deplasării pe ascuns la o distanță atât de mare țâşni la suprafață ca o reacție de împotrivire şi încercare de a-l lua peste picior pe cel de lângă el. Acesta începu însă să râdă atât de zgomotos încât lui Radu îi veni să creadă că mai era doar puțin până când naveta avea să se clatine sub influența zguduiturilor corpului masiv al lui Ed. De aceea se şi îndepărtă de el sprijinindu-se de una dintre barele transversale ale peretelui.

- Trebuie să îți mărturisesc că este una dintre cele mai bune glume pe care le-am auzit vreodată, şi culmea este că fiecare dintre voi, novicii, reacționați la fel. Şi, ca să te informez oficial, la producția asta ne-am axat în principal pe diverse tipuri de plastic inteligent şi produse secundare ale acestora, de aceea albastrul este predominant. Produsele organice sunt mult mai reduse, numai vreo două-trei tipuri principale… chiar şi de aici le poți vedea cu ochiul liber. Nu te sfătuiesc să îți investeşti banii în rezervele de clorofilă de pe celelalte planete, prețul va scade drastic la terminarea culegerii acestei recolte.

Lui Radu îi căzu literalmente falca sub influența gravitației artificiale a navetei şi o lăsă acolo incapabil să își comande propriului corp să o aducă înapoi. Un firicel de salivă i se scurse pe barbă şi lăsă să cadă pe podea câțiva stropi din acelaşi motiv: surpriza totală. Agricultura, sau producția de substanțe organice cum i se mai spunea mai nou, evoluase foarte mult în ultimii 200 şi ceva de ani, de la primii paşi ai colonizării umane, dar chiar şi acum rămăsese la stadiul de ferme imense complet specializate care acopereau fiecare părticică disponibilă din uscatul Lumilor Agricole înaintând chiar şi câțiva kilometri în interiorul mărilor şi oceanelor planetare atât cât le permiteau platformele continentale. Planeta aceasta era primul loc în care “fermele” avansaseră până la limita exterioară a atmosferei, şi probabil chiar mai mult spre interior, şi reprezenta de departe o adevărată comoară: o singură asemenea Lume Agricolă putea să hrănească şi să furnizeze toate substanțele organice pentru câteva sisteme solare suprapopulate.

Când, în cele din urmă, reuşi să realizeze enormitatea proiectului, şi se întoarse spre cel care îi devenise şef acesta dispăruse. Îl regăsi într-o cabină alăturată, vorbind cu cineva de pe o navă aflată pe cealaltă parte a planetei şi urmărind în acelaşi timp proiecția pe un monitor tridimensional ale mişcărilor parcă haotice a mai multor nave ce semănau destul de vag ca formă cu transportoarele ce-l asurziseră ceva mai devreme pe cealaltă planetă. În trebui

doar câteva zeci de secunde să realizeze că, deşi imaginea pe care o văzuse de pe orbită era deosebit de liniştită, interiorul atmosferei planetare era la fel de activ ca şi cel al planetei vecine: recoltarea începuse deja.

A fost momentul în care o navă-transportor interplanetar ţâşni din interiorul mării albastre lăsând în urmă o dâră de aceeaşi culoare decupată pe fundalul negru cu puncte albe, de stele. Amândoi ocupanţii navetei o urmăriră trecând maiestuoasă pe lângă ei pentru a se pierde în afara razei lor vizuale, căci deşi îi despărţeau doar câteva zeci de mii de kilometri era atât de imensă încât oricine ar fi crezut cu uşurinţă că au evitat coliziunea la limită.

Radu se bâlbâi câteva momente sub avalanşa de întrebări, dar se opri la gestul ferm al lui Ed:

- Stai liniştit. Ai trei ani standard şi aproape 4 recolte pentru a învăţa cum funcţionează în detaliu fiecare amănunt al fiecărui proces implicat.

- De ce atâta timp? tresări intrigat tânărul. E prea puţin, a fost cea de-a doua sa reacţie.

- Nu, e suficient. Pentru că peste trei ani va fi însămânţată o nouă Lume Agricolă de acest gen şi vreau să te ocupi tu de acest proces şi apoi mai departe de ea.

Radu căscă ochii mari, mut.

- Eu?!?!

- Da, tu, aprobă Ed. Spune-mi, cum crezi că s-a format această lume pe care o vezi? întrebă el complice.

- N-am idee, se dădu bătut novicele după un timp.

- Dă-mi voie să îţi ofer un detaliu semnificativ: odinioară a fost o exploatare minieră.

Cu alte cuvinte, exploatarea minieră care era pe cale să se închidă pe a treia planetă a sistemului avea să fie cea transformată într-o nouă Lume Agricolă. Adică va avea prilejul să o întâlnească pe Chryss chiar mai mult decât ar fi anticipat la început – în acel moment Radu înghiţi în sec, cu un nod de nelinişte bine prins de beregată. Chiar şi absentă, femeia reuşea să îl pună în încurcătură.

- Cineva a observat că în general planetele miniere care erau abandonate se transformau în gropile de gunoi ale sistemelor solare din jur, îi spunea Ed în continuare. Şi cum ştia că plantele cresc cel mai bine în bălegar… aşa că s-a gândit la asta, arătă el cu degetul în jos, spre planeta din apropiere.

- Presupun că e singura.

- Deocamdată. Suntem aici ca să schimbăm asta.

4

Câteva ore mai târziu, într-o cabină-garsonieră ce-i fusese pusă la dispoziție pe stația spațială din apropierea planetei a treia, Radu privea gânditor discul murdar al exploatării miniere. Proaspăt ieşit de sub duş, se simțea opusul priveliştii ce i se oferea privirii prin peretele gros dar transparent al stației. Îşi aminti de ultima oară când privise prin acest mod un disc planetar şi activitățile unei stații spațiale, cu numai două zile în urmă. Acceptase o carieră aici deşi ştia că era o fundătură, dar se dovedise a fi complet altceva. O mai cunoscuse şi pe Chryss, dar natura sa practică îl împiedica să viseze vreun viitor fericit alături de ea – făceau totuşi parte din două lumi diferite.

- Poate că, totuşi, am o speranță, decise el în cele din urmă.

5

Radu lua zguduiturile navetei ca pe un afront personal, chiar dacă le fuseseră explicat de nenumărate ori de către IA-ul acesteia că oricât de dezvoltată era tehnologia curentă tot nu se puteau pune cu o furtună de magnitudinea 4 de pe a treia planetă a sistemului Urdea.

- Magnitudine 4? murmură el printre dinții bine încleştați. Da' pe ce scală, Richter cumva?

Tânăra din dreptul lui dar dincolo de culoarul de acces ce străbătea naveta dintr-o parte în alta îl privi un pic cam palidă din cauza puterii pe care o dovedea furtuna, expresia pe care Radu o însoți cuvintelor reuşi să îi smulgă un zâmbet. El observă asta şi surâse scurt apoi îşi întoarse privirea într-un alt punct, undeva în față în sus, spre tavan. A încercat să şi-o păstreze acolo, cât mai departe de femeia frumoasă de pe rândul alăturat de scaune a navetei de transport.

- Nu-ți place să călătoreşti cu navetele, nu-i aşa? îl abordă ea, totuşi, la coborâre.

- Nu, murmură el. Chiar deloc, mai ales cu o vreme ca asta.

- Ce să-i faci? După câteva zeci de ani de săpături intensive şi milioane de kilotone de materiale împrăştiate prin atmosferă nu te poţi aştepta ca furtunile de aici să fie simple pale de vânt un pic mai puternice.

- Chiar atât de rău este?

- Rău? Păi planeta este ca un şvaiţer, străbătută de tuneluri cam prin toate părţile. Dacă ne-am fi prăbuşit la sosire probabil că am fi străbătut câţiva kilometri buni sub suprafaţa planetei până să ajungem pe teren solid.

Înaltă, subţirică şi blondă, tânăra ieşea în evidenţă în mijlocul grupului care tocmai coborâse la suprafaţa planetei cu ultima cursă. Nu erau mulţi, vreo 30, iar acum erau adunaţi în apropierea navetei aşteptându-şi bagajele.

- Cu ce ocazie pe această gaură a iadului uman? întrebă ea în continuare, fără să observe sau să ia în considerare starea de spirit a interlocutorului ei.

Radu nu era deloc doritor în a porni o conversaţie în acele momente, amintirea neplăcută a călătoriei reprezentând un motiv important. Originea evidentă a tinerei, cea a categoriei sociale înstărite – acea categorie pe care o dispreţuia dar la care dorea chiar de aceea să aibă acces prin propriile puteri –, era un altul. Probabil este doar o altă răsfăţată cu viitorul asigurat, gândi el. Ca toţi ceilalţi.

- Am fost repartizat aici, mormăi el cu toate acestea nevrând să fie nepoliticos.

- Ce domeniu de activitate?

- Industria alimentară, mormăi el chiar mai încurcat ca înainte – îi părea evident că tânăra avea darul să îl pună în încurcătură.

Oricum o făcuse de la bun început, din navetă. Iar dacă nu o făcea intenţionat cu atât mai rău.

- Pe planeta asta? se miră ea. Trebuie să fii un bucătar foarte bun pentru a-i mulţumi pe sălbaticii ăştia!

Radu consideră că ultima remarcă trecuse cu mult peste ce putea el să înghită în acele momente:

- Ascultă, domnişoară, se întoarse el nervos spre ea foarte pregătit să o pună la punct, nu sunt bucătar, sunt tehnician în Industria Alimentară şi nu am fost trimis pe această planetă, ci în acest sistem solar.

- Nu am vrut să te insult, răspunse ea cu calm, meseria de bucătar nu mi se pare deloc rea. Am prieteni bucătari cu care mă înţeleg chiar foarte bine.

Zâmbi, acel gen de zâmbet care îi lumină faţa şi-l înmuie complet pe tânăr – starea de proastă dispoziţie dispărând ca ceaţa dusă de vânt.

- Sunt Radu, se prezentă el.

- Chrystina, dar prietenii îmi spun Chryss.

- Cu ce ocazie aici? îi întoarse el una dintre întrebări.

- Tot transfer după terminarea facultăţii, îi arătă ea că ştia exact poziţia pe care se găsea. Dar sunt aici de ceva mai mult timp ca tine, de un an şi ceva. Am fost acasă câteva zile… şi de-abia acum m-am întors la lucru.

- Ce domeniu de activitate?

- Geologie şi planetologie.

- Şi ce face o tânără frumoasă ca tine într-un loc ca acesta? întrebă el pe bună dreptate uimit.

- Sunt una dintre persoanele trimise ca să închidă exploatarea minieră de pe această planetă. Va mai dura un pic, se scuză ea de parcă ar fi fost singura responsabilă de funcţionarea în continuare a exploatării, de obicei durează cam 5-10 ani până sunt retrase toate resursele mobile şi umane implicate.

- Ce legătură are asta cu specializarea ta? se arătă el nedumerit, de data aceasta.

Cu bagajele în braţe acum, în zona rezervată aşteptării celor în tranzit, cei doi stăteau faţă în faţă ezitând parcă să se despartă.

- Păi trebuie să se asigure cineva că resursele planetei au fost complet epuizate, nu?

- Aha, se prefăcu el că înţelege.

- …dar este ceva despre care aş avea multe lucruri de spus. Pe ce planetă eşti repartizat?

- Sediul sucursalei este pe staţia orbitală din jurul acestei planete dar şeful ei este aici jos, deci presupun că voi rămâne pe planetă până voi fi repartizat pe una din Lumile Agricole din sistem. Nu am idee cât timp va dura.

- Atunci înseamnă că vom mai avea prilejul să ne mai întâlnim…

- Foarte probabil, spuse el ezitând pentru o secundă, căzut pe gânduri.

- Când şi unde? îl întrebă ea atunci.